

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Z. P.**, zast. JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou, se sídlem Pardubice, Sladkovského 484, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 13. 5. 2005, č. j. 54 Cad 120/2004 – 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyně stěžovatelky, JUDr. Jarmily Černé, advokátky, **se určuje** částkou 1160,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 10. 2004, byl žalobkyni přiznán od 12. 2. 1998 plný invalidní důchod podle ust. § 39 a § 69 zákona č. 155/1995 Sb., v celkové výši 2213 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že výpočet důchodu byl proveden k 1. 1. 1996. Výše důchodu se skládala ze základní a procentní výměry. Základní výměra důchodu činila 680 Kč měsíčně a procentní výměra činila 18 Kč měsíčně. Protože výše procentní výměry činí nejméně 770 Kč měsíčně, bylo při výpočtu této dávky vycházeno z takto stanovené částky. V rozhodnutí je dále uvedeno, že podle ust. § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., je důchod přiznáván tři roky zpět po uplatnění nároku. Z doplatku plného invalidního důchodu byl sražen přeplatek ve výši 126 789 Kč, který vznikl na vyplaceném důchodu od Ministerstva

obranu za dobu 12. 2. 1998 do 31. 8. 2004. V rozhodnutí je dále uvedeno, že je jím realizován rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 2. 4. 2004, sp. zn. 54 Cad 4/2004 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 32 Ca 124/2002.

Proti tomuto rozhodnutí podala včas žalobu žalobkyně. Tvrdila, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor vyslovený v rozsudcích Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 32 Ca 124/2002 – 72, ze dne 23. 10. 2003 a č. j. 54 Cad 4/2004 – 30, ze dne 2. 4. 2004, kde bylo žalované uloženo, aby vzala v úvahu dobu pojištění a rovněž použití § 12 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná však v napadeném rozhodnutí počítá pouze s dobou pojištění před 1. 1. 1996, nikoliv po 31. 12. 1995. Žalobkyně tvrdila, že za důchodový věk pro výpočet plného invalidního důchodu je třeba vzít věk 65 let podle § 29 odst. 1 písm. b), nikoliv věk 57 let podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Vyslovila názor, že od 1. 1. 1996 do 12. 4. 2001, kdy dovršila 65 let, splnila dobu pojištění ve výši dalších 5 let, tedy spolu s 13 lety uznanými žalovanou, splnila celkem dobu 18 let, když toto má význam z pohledu stanovení procentuální částky výpočtového základu důchodu. Dále zpochybňovala realizaci přeplatku na důchodu ve výši 126 789 Kč pro souběh důchodu a tvrdila, že má právo na pobírání obou důchodu za dotčené období, neboť nejde o přeplatek, ale o plnění podle § 54 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem č. j. 54 Cad 120/2004 – 53, ze dne 13. 5. 2005, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu dávkového spisu a z předchozích rozsudků tohoto soudu. Konstatoval, že o nároku žalobkyně na plný invalidní důchod rozhodl tento soud rozsudkem ze dne 23. 10. 2003, kterým zrušil pro vady řízení rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2002. Výslovně zavázal žalovanou, aby vycházela z toho, že plná invalidita žalobkyně vznikla v červnu 1997 a nepřetržitě trvala až do současnosti. Vzal také za prokázané, že žalobkyně je od 1. 3. 1992 poživatelkou důchodu manželky, přetřansformovaného od 1. 1. 1996 na plný invalidní důchod. Dále soud v rozsudku uvedl, že „žalovaná vezme v úvahu i náhradní dobu pojištění podle § 12 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění a znovu ve věci rozhodne“. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 2. 4. 2004 bylo nově vydané rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2003 opětovně pro vady řízení zrušeno, neboť v řízení před soudem bylo prokázáno, že žalovaná nerespektovala shora uvedený závazný právní názor soudu a chybně při vydání rozhodnutí vycházela ze skutečnosti, že plná invalidita žalobkyně vznikla dne 9. 1. 2002. Soud proto zavázal opětovně žalovanou k respektování závazného právního názoru soudu vysloveného v rozsudku ze dne 23. 10. 2003. V rozhodnutí přezkoumávaném v tomto řízení vycházela žalobkyně z doby vzniku plné invalidity žalobkyně v červnu 1979 s tím, že nezapočetla žádnou náhradní dobu pojištění podle § 12 zákona o důchodovém pojištění. Soud pak dále uvedl, že žalovaná postupovala správně, pokud vycházela z toho, že plná invalidita žalobkyně vznikla 1. 6. 1979. Uvedl, že tvrzení žalobkyně o tom, že plná invalidita vznikla již v roce 1969, je nepřípustným rozšířením žalobních bodů, přičemž ani lékařská zpráva ze dne 9. 1. 2002 předložená u jednání soudu, na jejíž druhé straně byla poznámka MUDr. F., že manžel žalobkyně trval na tom, aby ve zprávě byla uvedeno, že invalidita vznikla již v roce 1969, nemůže zpochybnit datum vzniku plné invalidity stanovené dne 1. 6. 1979. Pokud jde o § 12 zákona o důchodovém pojištění, uvedl soud, že žalobkyně je narozena v roce 1936, 57 let věku dosáhla v roce 1993, takže nelze vyhovět žádosti žalobkyně, aby jí byla dopočtena do jejího věku 65 let. Soud se dále zabýval zákonností provedeného zápočtu výplaty plného invalidního důchodu

poskytovaného Vojenským úřadem sociálního zabezpečení po dobu souběhu výplaty náležející od žalované, tj. od 12. 2. 1998 do 31. 8. 2004. Citoval ust. § 58 zákona o důchodovém pojištění a konstatoval, že ke dni 12. 2. 1998 činila výše plného invalidního důchodu žalobkyně vypláceného od Vojenského úřadu sociálního zabezpečení 1508 Kč měsíčně, Tuto skutečnost žalobkyně nezpochybňovala. Od žalované náležel žalobkyni k témuž dni důchod ve výši 2213 Kč měsíčně, tedy důchod vyšší. Z uvedeného je zřejmé, že postup žalované vyplatit za období od 12. 2. 1998 do 31. 8. 2004 rozdíl mezi vyšším a nižším důchodem a dále pokračovat v pravidelných výplatách pouze důchodu od žalované, je v souladu s citovaným ustanovením, neboť se skutečně jedná o dva důchody téhož druhu vyplácené jiným subjektem s jiným způsobem výpočtu jejich výše. Požadavek žalobkyně na výplatu obou plných invalidních důchodů je v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaná ve správním řízení správně právně zhodnotila zjištěný skutkový stav, přičemž plně respektovala závazné právní názory vyslovené v rozsudcích shora uvedených, tedy žalovaná napadeným rozhodnutím nezkrátila žalobkyni na veřejném právu na řádné výpočet plného invalidního důchodu. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala včas kasační stížnosti žalobkyně (dále též jen „stěžovatelka“). Namítala, že došlo k porušení ust. § 49 odst. 10 s. ř. s., neboť rozsudek nebyl vyhlášen ve stanovené lhůtě. Dále namítala, že se soud nezabýval žalobou. Polemizovala se závěry soudu ve vztahu k jeho výkladu ust. § 12 zákona č. 155/1995 Sb., zpochybňovala postup, jímž byl realizován přeplatek ve výši 126 789 Kč. Žádala dále, aby jí byl ustanoven zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, usnesením ze dne 1. 7. 2005, č. j. 54 Cad 120/2004 – 72, ustanovil stěžovatelce zástupkyni, advokátku, JUDr. Jarmilu Černou, se sídlem Pardubice, Sladkovského 484.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že krajský soud nesprávně posoudil otázku započtení náhradní doby pojištění podle § 12 zákona o důchodovém pojištění, když dospěl k závěru, že nelze dovodit náhradní dobu pojištění, neboť stěžovatelka je narozena v roce 1936 a důchodového věku dosáhla v roce 1993. Uvedla, že za důchodový věk je třeba vzít věk 65 let podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a nikoliv věk podle § 32 odst. 1 písm. b) téhož zákona, přičemž náhradní dobou pojištění je po 31. 12. 1995 i doba účasti osob, které jsou poživateli plného invalidního důchodu, a dovozovala, že od 1. 1. 1996 do 12. 4. 2001 splnila dobu pojištění ve výši 5 let a celkově tedy dosáhla 18 let pojištění. Dovožovala, že v daném případě došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Poté stěžovatelka učinila další obsáhlé podání ze dne 2. 8. 2005, v němž polemizovala se závěry žalované a soudu, k čemuž zejména opětovně uváděla to, že došlo k porušení §§ 12, 29, 39, 54, 56, 69 a 90 zákona o důchodovém pojištění a k porušení § 79 a § 80 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Trvala na tom, že splnila náhradní dobu pojištění. Namítala dále, že došlo k průtahům v řízení.

Žalovaná ke svému vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s napadeným rozsudkem a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek vymezených v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení je nezákonné s tím, že v dané věci nemělo být rozhodnutí o přiznání plného invalidního důchodu vůbec vydáno.

Z obsahu dávkového spisu bylo zjištěno, že stěžovatelka požádala o plný invalidní důchod dne 19. 10. 1984. Podle protokolu o jednání Posudkové komise v Pardubicích ze dne 18. 10. 1984 byla stěžovatelka shledána plně invalidní od června 1979. Rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení (právního předchůdce žalované) ze dne 21. 11. 1984 byla žádost o plný invalidní důchod zamítnuta pro nesplnění potřebné doby zaměstnání, neboť stěžovatelka ke dni 1. 6. 1979 získala pouze 910 dnů doby zaměstnání. Ve spise dále nachází rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 15. 12. 1995, podle něhož byl stěžovatelce přiznán invalidní důchod od 1. 1. 1996 v celkové výši 880 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že dosavadní důchod manželky se od účinnosti zákona č. 155/1995 Sb. považuje za důchod invalidní.

Ze spisu bylo dále zjištěno, že stěžovatelka podala žádost o plný invalidní důchod dne 12. 2. 2001. Podle záznamu o jednání OSSZ Pardubice ze dne 9. 3. 2002 se stěžovatelka stala plně invalidní od 9. 1. 2002. Rozhodnutím žalované ze dne 25. 4. 2002 byla žádost o plný invalidní důchod zamítnuta s tím, že stěžovatelka v době od 9. 1. 1992 do 8. 1. 2002 nezískala potřebnou dobu zaměstnání, resp. nezískala žádnou dobu zaměstnání. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, č. j. 32 Ca 124/2002 – 72, bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v závazném právním názoru vyslovil, že žalovaná musí vycházet z toho, že plná invalidita stěžovatelky vznikla v červnu 1979 a trvala nepřetržitě. Zavázala žalovanou k tomu, aby stanovila nové rozhodné období pro posouzení doby pojištění s tím, že musí vzít v úvahu i náhradní dobu pojištění podle § 12 zákona č. 155/1995 Sb. Na to bylo žalovanou vydáno rozhodnutí ze dne 9. 12. 2003, jímž byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod s odůvodněním, že stěžovatelka v době od 9. 1. 1992 do 8. 1. 2002 nezískala žádnou dobu zaměstnání. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo dále uvedeno, že stěžovatelka dosáhla důchodového věku 12. 4. 1992, avšak invalidní důchod k tomuto dni nepobírala. Tento důchod jí byl přiznán až rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení od 1. 1. 1996. Dobu pobírání plného invalidního důchodu proto nelze hodnotit ve smyslu zákona č. 155/1995 Sb. Rozsudkem ze dne 2. 4. 2004, č. j. 54 Cad 4/2004 – 29, krajský soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2003 pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že žalovaná znovu nesprávně vycházela z toho, že žalobkyně je plně invalidní od 9. 1. 2002 nikoliv od června 1979, jak ji zavázal krajský soud. Uvedl, že žalovaná je povinna respektovat závazný právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003. Z obsahu dávkového spisu bylo dále zjištěno, že rozhodnutím ze dne 4. 8. 2004 Ministerstvo obrany, Vojenský úřad sociálního zabezpečení, zastavil s účinností od 1. 9. 2004 výplatu plného invalidního důchodu stěžovatelky.

Podle § 81 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., řízení o přiznání dávky důchodového pojištění se zahajuje na základě písemné žádosti. Za den uplatnění nároku na tuto dávku se považuje den, kdy se oprávněný poprvé obrátil na příslušnou organizaci nebo na příslušný orgán se žádostí o její přiznání. Podle odst. 2 citovaného ustanovení řízení o změně poskytování nebo výše již přiznané dávky důchodového pojištění se zahajuje na základě

písemné žádosti nebo z podnětu orgánu, který je příslušný k rozhodnutí o této změně, není-li stanoveno jinak.

Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo zvýšení náleží, nejvýše však tři roky nazpět ode dne zjištění, nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení. Podle § 56 odst. 1 písm. d) téhož zákona zjistí-li se, že se změnily skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ust. písm. b) nebo c). Podle § 90 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., důchod manželky přiznaný podle předpisů platných před účinností tohoto zákona se považuje od 1. 1. 1996 za a) starobní důchod, jestliže jeho poživatelka dosáhla ke dni 31. 12. 1995 věku alespoň 65 let, nebo b) plný invalidní důchod, jestliže jeho poživatelka nedosáhla tohoto věku. Podle ust. § 90 odst. 3 téhož zákona dne účinností tohoto zákona nárok důchod manželky zaniká.

Podle § 69 odst. 1 téhož zákona podle tohoto zákona se od 1. 1. 1996 posuzují i nároky na důchody, jejichž podmínky stanovené tímto zákonem byly splněny před tímto zákonem a nezakládaly nárok na důchody podle dříve platných předpisů, pokud není dále stanoveno jinak; za den vzniku nároku se v těchto případech považuje 1. leden 1996.

V posuzované věci šlo o situaci, kdy stěžovatelka, která byla poživatelkou plného invalidního důchodu od 1. 1. 1996 podle § 90 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. požádala žádostí ze dne 12. 2. 2001 o naprosto tutéž dávku, tedy o plný invalidní důchod, a to rovněž s datem jeho přiznání od 1. 1. 1996. V takovém případě měla být žalovanou žádost stěžovatelky zamítnuta s tím, že stěžovatelka již dávku plného invalidního důchodu pobírá, ledaže by stěžovatelka žádostí ze dne 12. 2. 2001 minila podat žádost o změnu výše dávky nebo jejího poskytování. Pokud by však šlo o žádost o změnu výše dávky nebo jejího poskytování, musely by být doloženy skutečnosti, které by odůvodňovaly změnu výše dávky nebo jejího poskytování. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, neboť datum vzniku plné invalidity zůstalo nezměněno, tj. červen 1979, a podle osobního listu důchodového pojištění ze dne 18. 5. 2004 je zřejmé, že nebyla zjištěna žádná další doba pojištění, která by opravňovala k úvaze o změně dávky plného invalidního důchodu. Podle osobního listu důchodového pojištění ze dne 18. 5. 2004 stěžovatelka naposledy pracovala v době od 1. 1. 1979 do 13. 6. 1979. Tyto skutečnosti jsou uvedeny i v žádosti ze dne 12. 2. 2001. Podle žádosti o invalidní důchod ze dne 27. 9. 1984 pracovala rovněž navrhovatelka naposledy dne 13. 6. 1979 a od 14. 6. 1979 nikde nepracovala. Nutno tedy konstatovat, že stěžovatelka nesplňovala podmínky pro vznik nároku na plný invalidní důchod ani podle zákona č. 121/1975 Sb., za jehož účinností vznikla její plná invalidita (účinnost od 1. 1. 1976 do 30. 9. 1988) ani podle zákona č. 100/1988 Sb. (účinný od 1. 10. 1988 do 31. 12. 1995), neboť stěžovatelka nikdy nesplňovala podmínku potřebné doby pojištění pro vznik nároku na plný invalidní důchod. Protože však byla plně invalidní, byl jí přiznán důchod manželky (podle žádosti ze dne 12. 2. 2001 jí byl přiznán od 1. 3. 1992) – a to podle § 51 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., podle něhož na důchod manželky má nárok manželka občana, který byl zaměstnán po dobu potřebnou pro nárok na starobní, invalidní nebo za výsluhu let, nebo poživatele důchodu starobního, invalidního, částečného invalidního nebo za výsluhu let, jestliže není výdělečně činná, nemá nárok na jiný důchod a a) dosáhla věku 65 let, nebo b) je invalidní.

Zákon č. 155/1995 Sb., účinný od 1. 1. 1996, sice důchod manželky nezná, avšak v ust. § 90 „přetransformoval“ důchod manželky v plný invalidní důchod se vznikem nároku od 1. 1. 1996, který stěžovatelka pobírala. Rozhodně nelze souhlasit s názorem krajského soudu a posléze žalované, která tento názor přejala, že by stěžovatelce mohl být přiznán „nový plný invalidní důchod“, a to podle § 39 za použití § 69 zákona č. 155/1995 Sb. Stěžovatelka totiž podmínky ust. § 69 odst. 1 nesplňovala, neboť nesplňovala podmínky pro vznik nároku na plný invalidní důchod stanovené zákonem č. 155/1995 Sb. před 1. 1. 1996. Stěžovatelka totiž nesplňovala a ani dosud nesplňuje podmínky pro vznik nároku na plný invalidní důchod, neboť nesplňuje podmínku potřebné doby pojištění.

Postup krajského soudu, zejména jeho závazné právní názory vyslovené ve zrušujících rozsudcích byly nesprávné a rovněž napadené rozhodnutí, jímž byla přiznána dávka plného invalidního důchodu od 12. 2. 1998 je rovněž nesprávné. Protože však kasační stížnost podala stěžovatelka a soud vázán rozsahem a důvody této kasační stížnosti nedospěl k závěru, že by mohl postupovat podle § 109 odst. 2 a 3 věty za středníkem, a protože případné zrušení rozsudku krajského soudu a následné zrušení napadeného rozhodnutí by v této komplikované situaci, kdy již byla rozhodnutím MO ČR od 4. 8. 2004 zastavena od 1. 9. 2004 výplata invalidního důchodu, by došlo ke zhoršení postavení stěžovatelky, je namíste kasační stížnost zamítnout, s tím ovšem, že Nejvyšší správní soud se nemůže zabývat věcnými námitkami stěžovatelky, pro nesprávný výpočet a nesprávné poskytnutí plného invalidního důchodu nyní napadeným rozhodnutím.

Pokud jde o námitku, v níž stěžovatelka tvrdila, že došlo k porušení § 49 odst. 10 s. ř. s., Nejvyšší správní soud s odkazem na skutečnosti zjištěné ze soudního spisu uvádí, že v dané věci proběhlo před Krajským soudem v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, dne 13. 5. 2005 jednání, přičemž po jeho skončení byl vyhlášen rozsudek a ten byl stěžovatelce doručen dne 13. 6. 2005. Nejvyšší správní soud tedy tu uvedenou námitku stěžovatelky, týkající se procesního charakteru, důvodnou neshledal.

Se zřetelem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitky stěžovatelky nemohly být shledány důvodnými, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Jarmily Černé, advokátce, byla stanovena za tři úkony po 250 Kč [převzetí zastoupení, další porada s klientem, sepis doplnění kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], v celkové výši 750 Kč, k čemuž náleží náhrada hotových výdajů 3 x 75 Kč podle téže vyhlášky, celkem tedy 975 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, která je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 185,25 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 1160,50 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu